

нение се свършва съ имената на тогавашнитѣ Зографски проегумене Евтимий и Порфирий „со сѣ о Христѣ вратію.“ Съ напечатването на тая притурка Хаджи Теодосий, може би, е изказалъ нѣкаква благодарностъ къмъ Зографскитѣ старци, въ които онѣ е намиралъ, види се, поддръжка.

Въ книгата, за която ни е тукъ рѣчъта, е направена, може би, и друга една притурка во врѣмето на нейното печатанье. Такъво нѣщо ние срѣщаме при описванието на Руский мѣнастиръ и на неговий скитъ св. Богородица, дѣто е казано, че въ тоя скитъ „жителствують Болгаре“. Въ цѣлото описание на светогорскитѣ мѣнастире ни при единъ другъ мѣнастиръ не е казано, отъ каква народностъ сѣ иноцитѣ му, та се види, че и за скита св. Богородица не е имало подобна белѣжка въ оригинала на това описание, толко повече, че авторътъ на оригинала, който трѣбва да е билъ Гъркъ, не е ималъ потрѣба да се грижи толкова за българскитѣ иноци. Ето що ни накарва да мислимъ, че думата „жителствують Болгаре“ сѣ притурени отпослѣ въ описанието на Богородичний скитъ¹⁾. Ние имаме причини да мислимъ, че тия думи сѣ притурени не отъ прѣводача на тая книга, а, може би, отъ сѣщото лице, което е допълнило описанието на Зографскій мѣнастиръ.

Солунската книжка, която тука описахме, е станала много ползень пѣтеводителъ за многобройнитѣ български поклонници, които отъ вситѣ крайща на българската земя сѣ ходили на св. Гора. По тая книжка нашитѣ благочестиви бащи и дѣди сѣ научвали, въ кой мѣнастиръ какви чудеса има за вижданье. По нея сѣ се водили и благочестивнитѣ руски светогорски поклонници, отъ които бѣкои сѣ я купували въ Солунъ или на света Гора и сѣ я изнасяли въ Руссия. Така е могълъ да попадне въ Петербургъ онзи екзетпларъ отъ нея, за който говорихме подробно по-горѣ. — Изобщо се види, че тая книжка много се е дирила и купувала, та първото ѳ издание скоро е било разпродадено, и скоро е дотрѣбвало да се издаде тя и втори, па

¹⁾ И на сегашно врѣме тоя скитъ е населень съ български иноци, които сѣ на брой около 20 души. Глед. „пѣтнитѣ белѣжки“ отъ Д-ра Моллова въ Период. Спис. на Б. Кн. Др., кн. 28—30, стр. 600. — Около 1820 год., прѣди „Завѣрата“, тамъ сѣ живѣяли „петдесетъ монаси, само Болгаре“, както се казва въ „Повѣствованіе о плѣненіе Святѣй Аѳонетѣй горы“. Гледай въ „Българска Библиотека“, брой I, стр. 22.

